

ద్రవ్యోల్బణం

‘దీనిని ధరల పెరగడం’ అంటారు. అర్థశాస్త్రం ప్రకారం ‘అతి తక్కువ సరుకులను అత్యధిక ధనం వెంబడించడం’గా వర్ణిస్తారు. సామాన్యంగా డిమాండ్‌కు సరిపడ సరుకుల సప్లయి లేకపోవడం వలన మార్కెట్‌లో ఆయా సరుకుల ధరలు పెరిగిపోవడం చూస్తుంటాము. ఈ పరిస్థితి తాత్కాలికంగా కొన్ని సరుకుల కొరత వలన ఏర్పడవచ్చు. తిరిగి ఆయా సరుకులు మార్కెట్లో అవసరం వున్నంతగా లభిస్తే ధరలు పడిపోవడం సర్వసామాన్యం. ఇది ప్రపంచవ్యాప్త అనుభవం. అయితే ఇటీవల ప్రపంచవ్యాప్తంగా భారతదేశంలోను దాదాపు అన్ని రకాల సరుకుల ధరలు విపరీతంగా పెరిగిపోవడం అల్పదాయ వర్గాల ప్రజలు తీవ్రమైన ఆందోళనకు గురికావడం చూస్తున్నాం. సహజంగా ప్రతి సంవత్సరం 4.5% ధరలు పెరగడం వలన గొప్ప నష్టం వుండదని అది సగటు జాతీయ ఉత్పత్తికి హానికరం కాదని అర్థశాస్త్రవేత్తల అభిప్రాయం. అసలు దేశాభివృద్ధి క్రమంలో కొద్దిపాటి ధరల పెరుగుదల అనివార్యం అని కూడా అంటారు. కానీ ఈనాడు మన దేశంలో ద్రవ్యోల్బణం (ధరల పెరుగుదల) 6 మాసాల అనతి కాలంలోనే 8.5%నికి పెరిగిపోవడం ఈనాటికి 12%నికి పెరిగిపోవడం విజ్ఞులందరినీ ఆశ్చర్యచకితులను చేస్తున్నది. ఇదే పరిస్థితి కొనసాగి ద్రవ్యోల్బణం రెండంకెలకు చేరక తప్పదని అభిప్రాయం ఏర్పడుచున్నది. ఈ ధరల పెరుగుదల కారణంగా సంభవించే ఆర్థిక, సామాజిక పరిణామాలను అర్థం చేసుకోవడం అట్టే ఇబ్బందికరం కాదు. ఈనాటి సంక్షోభం, ముఖ్యంగా ఆర్థికంగా వెనుకబడిన దేశాలలోని బలహీనవర్గాల దయనీయ పరిస్థితులు దీనికి ప్రబల సాక్ష్యం. ఈనాటి ద్రవ్యోల్బణం విశ్వవ్యాపితమే కాక మానవ శ్రమ మూర్తీభవించే వ్యవసాయం, పరిశ్రమలు, సేవా రంగాలను పూర్తిగా అలుముకుంటున్నది. ధరల పెరుగుదల కనుగుణంగా జీతభత్యాలు కూడా పెరిగే వర్గాలపై ద్రవ్యోల్బణ ప్రభావం అంతగా ఉండదు. కొన్ని సందర్భాలలో ధరల పెరుగుదల నెపంతో జీతభత్యాలను దామాషాకు మించినట్లు పెంచుకోవడం గమనార్హం. ప్రపంచంలోని అత్యధిక దేశాలలో స్వల్ప, అల్ప ఆదాయాలతో బ్రతుకు భారాన్ని ఈడ్వలేని అత్యధికుల జీవితాలను ద్రవ్యోల్బణం దుర్భరం చేస్తున్నది. ద్రవ్యోల్బణం పేరిట ప్రకటించబడే అంకెలు కేవలం టోకు ధరల పెరుగుదలను మాత్రమే సూచిస్తుండగా చిల్లర దుకాణాలలో ఈ సూచిక మరింత పెరిగి సుమారు రెండింతలుగా నుండడం గమనార్హం.

ఈనాటి ప్రపంచ దేశాలలో అక్కడి ఉత్పత్తి సాధనాల ద్వారా ఆయా ప్రజలు సృష్టిస్తున్న జాతీయ సంపదలోని అగాధాన్ని రేఖామాత్రంగా చూద్దాం. ప్రపంచం మొత్తంగా ప్రతి సంవత్సరం సృష్టించబడుచున్న సంపద 31 ట్రిలియన్ల డాలర్లుగా అంచనా వేయవచ్చు. (ఒక ట్రిలియన్ అనగా ఒక లక్ష కోట్ల డాలర్లయితే) ఇందులో 30 కోట్ల జనాభా కలిగిన అమెరికా దేశం ఒకటే 13 ట్రిలియన్ డాలర్ల సంపదను సృష్టిస్తున్నది. యూరప్‌లోనున్న అభివృద్ధి చెందిన దేశాలన్నీ కలిపి, సుమారు 20 కోట్ల జనాభా కలిగి మరో 13 ట్రిలియన్ డాలర్ల సంపదను సృష్టిస్తున్నాయి. చైనా దేశం 120 కోట్ల జనాభా కలిగి 1.5 ట్రిలియన్ డాలర్ల సంపదను సృష్టించగా 113 కోట్ల జనాభా కలిగిన భారతదేశం తమ వార్షిక సంపదను 1 ట్రిలియన్ డాలర్లకు పెంచుకున్నదని దేశ నాయకులు విజయోత్సాహాన్ని ప్రదర్శించారు. ఈ విధంగా సుమారు 300 కోట్ల జనాభాకు మించని 20 దేశాలు సృష్టించిన సంపద 28.5 ట్రిలియన్ డాలర్లు కాగా సుమారు మరో 300 కోట్ల జనాభా కలిగిన 166 దేశాలు సృష్టిస్తున్న వార్షిక సంపద కేవలం 2.5 ట్రిలియన్ డాలర్లు మాత్రమేనను కఠోర సత్యాన్ని దర్శించడం అత్యంత బాధాకరం. మానవ నాగరికత పరిణామ క్రమంలో దేశాల మధ్య ఆర్థిక, సామాజిక వ్యత్యాసాలు ఎంత తీవ్రంగా నున్నాయో గమనించదగినది. అనాగరిక, రాచరిక వలసవాద వర్గాలు ప్రపంచ చరిత్రను ఎన్ని వైవిధ్యాలతో నడిపించాయో గమనార్హం. ఇటువంటి వైవిధ్యభరిత ప్రపంచవ్యాపిత సమాజాలను శాస్త్ర, సాంకేతిక విజ్ఞానం సృష్టించిన ప్రపంచీకరణ ఎంతటి మంచి, చెడు పరిణామాలకు దారితీస్తుందో సులభంగానే అర్థం చేసుకోగలుగుతాము. ప్రజాహిత ప్రపంచీకరణ, వెనుకబడిన దేశాలు అక్కడి ప్రజలను త్వరితగతిన అభ్యుదయ మార్గాన్ని నడిపించడానికి ప్రబల సాధనంగా ఉంటుంది. తోటి మానవుని వెనుకబాటుతనాన్ని, అజ్ఞానాన్ని ఆసరా చేసుకొని వెనుకబడిన దేశాల ప్రజల శ్రమశక్తిని కారుచౌకగా కొనుగోలు చేసి సరుకులను ఉత్పత్తి చేస్తూ ప్రపంచ మార్కెట్‌లలో అతి ప్రియంగా వాటిని అమ్మకం చేస్తూ ధనాన్ని మూటకట్టుకునే బహుళజాతి పెట్టుబడిదారీ వర్గాల నాయకత్వంలో ఏర్పడుతున్న ఈనాటి ప్రపంచీకరణ ప్రక్రియ పై నుదహరించిన విధంగా దేశాల మధ్య, ఆయా దేశాల ప్రజల మధ్యనున్న అగాధాన్ని మరింతగా పెంచుతున్నది. సరుకుల కొరత, ఆదాయాల పెరుగుదల కారణంగా ఏర్పడుచున్న అధిక ధరల భారం ప్రపంచంలోని మూడింట రెండు వంతుల ప్రజలపై మూలిగే నక్కపై తాటికాయ పడిన చందంగా నున్నది. ఆర్థిక, సామాజిక సంస్కర్తలు ముఖ్యంగా ప్రజాతంత్రవాదులైన రాజకీయ నాయకులు పై పరిణామాన్ని ఒక సవాలుగా స్వీకరించి చైతన్యవంతమైన ప్రజా వుద్యమాల బలంతో ప్రత్యామ్నాయ విధానాల ఆధారంగా పరిష్కరించవలసి యున్నది.

వ్యవసాయ, పరిశ్రమలు, సేవారంగాలలో శ్రామికులు సృష్టిస్తున్న వినిమయ సరుకులలో అధిక ధరల కారణంగా అత్యంత తీవ్రంగా ఇబ్బందులను సృష్టించేది.

వ్యవసాయ పంటల కొరత. వ్యవసాయం స్థూలంగా ధాన్యాలు, కూరగాయలు, పండ్లు, ఫలాలు, మాంసాదులతో కూడిన అమూల్యమైన భారీ పరిశ్రమ. భారతదేశంలో 65%గా ఉన్న గ్రామీణ జనాభా అందులో 75%గానున్న రైతులు, రైతు కూలీలకు ఉపాధి కల్పించే వ్యవస్థ. అమెరికాలాంటి అభివృద్ధి చెందిన దేశాలలో కేవలం జనాభాలోని 5%నికి మించకుండా వ్యవసాయ వృత్తి జీవనాధారంగా నుంటే, భారత్-చైనా దేశాలతో సహా 150 దేశాలకు మించిన ప్రపంచ దేశాలలో వ్యవసాయ వృత్తి ప్రాణప్రదం. ద్రవ్యోల్బణ ఫలితంగా వ్యవసాయ సరుకులను సరసమైన ధరలకు ఆహారాన్ని అందచేసే బృహత్తర కర్తవ్యంతోపాటు వ్యవసాయ వృత్తిని తమ జీవిత ఆధారంగా బ్రతుకుతున్న మూడింట రెండు వంతుల మానవకోటి ఆహార భద్రతతో పాటు బహుముఖ అభివృద్ధిని సాధించే విధంగా ఆలోచించి విధానపర నిర్ణయాలను ఆచరించవలసి యున్నది. ఐక్యరాజ్యసమితి మధ్యంతర నివేదిక ప్రకారం ప్రపంచ జనాభాలో సగానికి సగం అంటే 300 కోట్లకు తగ్గని జనాభా అధిక ధరల కారణంగా ఆహార కొరత వాతపడే ప్రమాదం పొంచి కూర్చున్నది. అదే నివేదిక ప్రకారం ప్రపంచంలో పౌష్టికాహారం లోపం వలన ప్రతిరోజు 18 వేల మంది బాలబాలికలు మరణిస్తున్నారు. ఈ నేపథ్యంలో మన దేశంతోపాటు ప్రపంచ దేశాలలో కూడా ఆహార కొరతను తీర్చడమే కాక ఆహారాన్ని అన్ని రూపాలలో కూడా సంవృద్ధిగా ఉత్పత్తి చేస్తూ సరసమైన ధరలకు ప్రజలకు అందుబాటులో ఉంచడం జాతీయ, అంతర్జాతీయ కర్తవ్యం. కొందరు అర్థశాస్త్రవేత్తలు ద్రవ్యోల్బణంనకు మూల కారణం వ్యవసాయ సరుకుల కొరతగా మాత్రమేనని వాదిస్తున్నారు. మన దేశానికి పరిమితమవుతూ ఈ వాదన ఎంతవరకు సాత్వికమో విశ్లేషించడం సమస్య పరిష్కారానికి ఆవశ్యం. ఆహార సరుకుల కొరతకు ముఖ్యకారణం స్పెక్యులేషన్ అంటారు. సరుకులను, ముఖ్యంగా ధాన్యాన్ని చౌకగా కొని నిలువచేసికొని తిరిగి మార్కెట్లో ధరలు పలికినపుడు వాటిని అమ్ముకుని సొమ్ము చేసుకునే వర్తక వ్యపారులు కొందరు లేక పోలేదు. దీనిని అరికట్టడానికి ఒకటికి మించిన చట్టాలు అమలులోనున్నవి. వాటిని అధికారగణం చిత్తశుద్ధితో అమలు పరిచి అధిక ధరలకు అడ్డుకట్ట వేయవలసిన అవసరం ఎల్లప్పుడూ వున్నదే. ఈనాడు మరింత పట్టుదలతో ఆ చట్టాలను అమలు పరచడం ప్రభుత్వాల ప్రథమ కర్తవ్యం. అత్యంత అసక్తికరమైన అంశం అమెరికా అధినేత జార్జిబుష్ గారు స్వయంగా నొక్కి వక్కాణించిన విషయం. భారత్-చైనా దేశస్థులు వేగవంతంగా వెలుగొందుతున్న వార్షిక జాతీయ ఉత్పత్తుల పెరుగుదల కారణంగా తమ ఆహార అలవాట్లను మార్చుకుంటున్నారని, చిరు ధాన్యాలను భుజించే వారు మాంసాహారానికి మళ్ళీ పోతున్నారని వారి ఉవాచ. మాంసాహారానికి అవసరమైన పశుపోషణ కొరకు సామాన్యంగా భుజించే ధాన్యానికంటే సుమారు 6 రెట్ల ధాన్యం అవసరమవుతుందని, ఫలితంగా ఈ దేశాలలో ఏర్పడుచున్న ఆహార కొరతతో పాటు ప్రపంచవ్యాపిత ఆహార కొరతకు కూడా కారణభూతమవుతున్నదని వారి అభిభాషణ.

జార్జిబుష్ గారి వాదన స్థూలంగా పాక్షిక సత్యాన్ని మాత్రమే తెలియచేస్తున్నది. భారత్-చైనా దేశాలలో కష్టజీవులు వెనకటి లాగా చెమటలు కార్చే కాయ కష్టాన్ని ఇదివరకు చేసినంతగా చేయనవసరం లేకుండా పోయింది. దీనికి కారణం క్రమంగా వ్యవసాయంలో చోటు చేసుకొంటున్న వ్యవసాయ యంత్రాలు, శ్రామికులు కొంత విశ్రాంతిగా వ్యవసాయం చేస్తున్నందుకు సంతోషించదగినది. కాయకష్టానికి అవసరమైన కేలరీలు అవసరం కొద్దిగా తగ్గుచున్నవి. దానికి బదులుగా కూరగాయల వాడకం, పాలు పెరుగు మాంసాదుల వాడకం కొంత వరకు పెరిగింది. గత శతాబ్ది ఎనిమిదవ దశకంలో భారత పౌరులు ప్రతి సం॥ 178 కిలో గ్రాముల ఆహార ధాన్యాలను వినియోగించగా 2006 సం॥రానికి అది 156 కిలో గ్రాములకు తగ్గినట్లు అంకెలు నిర్ధారిస్తున్నవి. చైనాలో కూడా ఆహార ధాన్యాల వాడకం, పశు ఆహారంతో సహా 1996లో 2428 కేలరీలు బలాన్ని సృష్టించేదిగా ఉండి ఆ తర్వాత సం॥లలో అది 2268 కేలరీలకు ఈనాటికి తగ్గింది. కాబట్టి ఆహార అలవాట్లలో వచ్చిన మార్పు ఆహార పంటల ఉత్పత్తి కొరతకు లేక వాటి ఎగుమతి కొరతకు కారణంగా చెప్పడం హాస్యాస్పదం.

భారతదేశం 2001-02 నకు 212 మి. టన్నుల ఆహార ధాన్యాన్ని ఉత్పత్తి చేయగా ఇది గత కొన్ని సం॥లలో తగ్గిపోతు వుండడం ఆందోళనకరంగా నున్నది. 2002-03 సం॥లో 174.8 మి. టన్నులు, 2003-2004లో 213.2 మి. టన్నులు, 2004-05లో మరింత తగ్గి 198.4 మి. టన్నులు, 2005-06లో 208.6 మి. టన్నులు, 2006-07లో 213 మి. టన్నులకు చేరింది. 2007-08 సం॥ ఈ ఉత్పత్తి పెరిగి 227 మి. టన్నులకు చేరుతుందని కేంద్ర ప్రభుత్వం ఆశిస్తున్నది. పై పరిస్థితి నిజంగా ఆందోళనకరం.

ఆహార ఉత్పత్తి దాదాపు స్తంభించినట్లు తీవ్రమైన కొరత ఏర్పడబోతున్నట్లు సులభంగా గ్రహించవచ్చు. చైనా పరిస్థితి కూడా అంతబాగాలేదు. 20 సంవత్సరాల కింది నాటికి ఆహార ధాన్యాల ఉత్పత్తి పూర్వం కంటే 40% పెరిగితే ఇటీవల ఈ పెరుగుదల 7.5 శాతానికి పరిమితం కావడం అక్కడి ప్రభుత్వం ఆందోళన చెందుచున్న వాస్తవం. సత్యం ఇలా వుంటే జార్జిబుష్ గారు దీనిని వక్రీకరించడం ఆశ్చర్యకరం. న్యాయంగా అమెరికా దేశంలో స్థూలకాయం గల వారి సంఖ్య దినదినం పెరిగిపోతున్నది. మాంసాహార ప్రాధాన్యం దీనికి మూలకారణమని అక్కడి ప్రజలు ధాన్యాదులు, కూరగాయాలను తమ ప్రధాన ఆహార వస్తువులుగా పెంచుకోవాలని అక్కడి ప్రజారోగ్య నిపుణులు చాలాకాలంగా వాదిస్తున్నారు. సాధారణ అమెరికన్ పౌరులు తాను భోంచేసిన పదార్థంలో 30 శాతాన్ని మాత్రమే జీర్ణించుకో గలుగుతున్నాడని ఆహారంలోని చాలాభాగం అనవసరంగా తీసుకుంటున్నాడని వారి అభిప్రాయం. దీని ద్వారా పేద దేశాల ప్రజలు పౌష్టికాహారం లోపం వలన అర్థాయుష్కాలవుతుంటే, ధనిక దేశాల పౌరులు అనేకులు ఆహారాన్ని అతిగా తీసుకోవడం వలన అర్థాయుష్కాలవు

చున్నారని స్పష్టమౌచున్నది. ఏది ఏమైన జార్జిబుష్ తో సహా రాజకీయ వేత్తలు అర్థశాస్త్ర నిపుణులు సమతుల ఆహారం గురించి సమతుల వాణిజ్య వ్యాపారం గురించి తమ పరిణత భావాన్ని వెలిబుచ్చుతూ ఆచరించడం ఈ శతాబ్దపు కర్తవ్యం.

మరొక మౌఖిక కారణం ఈ ఆహార కొరతకు కొందరు నిష్ణాతులు చూపెడుతున్నారు. అసలు వ్యవసాయం మించరాని పరిమితికి చేరుకున్నదని ఆ పరిమితిని దాటితే పర్యావరణ సమతులం పూర్తిగా తారుమారవుతుందని, మానవ కోటి మనుగడకే అది హానికరమని వారి విశ్లేషణ. ఇందులో కూడా సత్యం కొంత మాత్రమే వున్నట్లు అనుభవజ్ఞులు నమ్మచెప్పుచున్నారు. వ్యవసాయ వ్యాప్తికి, భూమి వాడకానికి పరిమితులు నుండవలసినదే. అటవి సంపద, అడవి జంతువుల పరిరక్షణ జాతి కర్తవ్యం. అంతమాత్రాన వ్యవసాయ పంటల ఉత్పత్తి అపరిమితమైనదని కాని, సాగులోనున్న భూమిని సంపూర్ణంగా వినియోగిస్తున్నామని కాని అర్థముకాదు. దేశంలో ఇంకా కోట్లాది ఎకరాల సాగులాయకు భూమి సాగులోకి తేబడలేదు. సాగులోనున్న భూమిలో సగానికి మించిన భూమికి వర్షాదారం తప్ప శాశ్వత జలాధారాలు లేవు. సాగు చేయబడుతున్న భూమి కూడా అత్యధిక భాగం మాంధాతల నాటి వ్యవసాయ పద్ధతుల ఆధారంగా కొనసాగుచున్నది. ఆధునిక వ్యవసాయం కొరకు వాటర్షెడ్లు, చిన్న నీటి వనరుల నిర్మాణం ప్రాణప్రదం. వాటి వలన భూసార సంరక్షణ భూగర్భ జల పరిరక్షణ నిరంతరాయంగా కొనసాగుచున్నది. మేలురకం విత్తనాల వాడకం, రసాయన, జీవ సాంకేతిక ఎరువుల వాడకం వ్యవసాయ యంత్రాల ఉపయోగం పంటలు పరిరక్షణ అంతే ప్రధానం. ఇటువంటి శాస్త్రీయ వ్యవసాయ పద్ధతులననుసరిస్తేనే ఉత్పాదకత పెరిగి ఉత్పత్తి ఇనుమడిస్తుంది. మన దేశంలో వ్యవసాయ పంటల దిగుబడి సరాసరి అభివృద్ధి చెందిన దేశాలతో పోల్చగా సగంకాదు కదా 3వ వంతుకూడా లేకపోవడం యాదృశికం కాదు. సిద్ధాంతాలు ఎన్ని ప్రవచించినా రాష్ట్ర, కేంద్ర ప్రభుత్వాల బడ్జెట్ లో ఈ రంగానికి కేటాయించబడిన మొత్తాలు అతిస్వల్పం. పాలక వర్గాలు ప్రజల ఆహార భద్రత, గ్రామీణ రైతులు, రైతుకూలీల ఉపాధి భద్రతకు తగినంత ప్రాధాన్యతను ఇవ్వడం లేనట్లు ఘంటాపథంగా రుజువవుచున్నది. వారి దృష్టి పట్టణాలు, అక్కడి ధనిక వర్గాల ప్రయోజనాలను అధికంగా ఆకర్షిస్తున్నట్లు బడ్జెట్ కేటాయింపులు ఋజువు చేస్తున్నవి. అన్నింటికి మించి ఆహార కొరతకు మూలకారణం ఉత్పత్తి దారులైన రైతులు అనుభవిస్తున్న కఠిక దారిద్ర్యం. రైతుపండించిన పంటలకు ధరలను నిర్ణయించే సందర్భంలో రైతుపెట్టే పెట్టుబడులన్నీ తిరిగి రావడంతో పాటు సమాజంలో రైతు సగౌరవంగా బ్రతకడానికి అవసరమైన ఖర్చులను కూడా జతపరచవలసియుంటుందని, రైతు ప్రతి సంవత్సరం నిర్భయంగా తన కృషికి సరిపోయే విధంగా డబ్బును ఆదా చేసుకోగలిగే విధంగా నిర్ణయాలు జరగాలని స్వాతంత్రానంతరం నుండి ఈనాటి వరకు వ్యవసాయ అర్థశాస్త్రవేత్తలు రైతు ఉద్యమ నాయకులు నిరంతరాయంగా

పోరాడుచున్నారు. రైతు మాట వినిపించుకునేవాడు లేడు. ఇటీవల కేంద్ర ప్రభుత్వంచే నియమించబడిన స్వామినాథన్ కమిషన్ నివేదికను కూడా కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు పెడచెవిని పెట్టడం, ప్రక్కన పెట్టడం క్షంతవ్యం కాని సామాజిక నేరం.

ప్రజాస్వామ్యం, రైతుస్వామ్యంలో ఏర్పడబోయే ప్రభుత్వాలు ఈ ప్రత్యామ్నాయ వ్యవసాయ విధానాలని గౌరవిస్తాయని ఆశించవచ్చును. కాబట్టి ఈనాటి ఆహార ఉత్పత్తుల కొరత అధిక ధరల సంక్షోభానికి, వ్యవసాయ ఉత్పత్తుల కొరత కారణంగా కనబడుచున్న ద్రవ్యోల్బణ సమస్య శాశ్వత పరిష్కారానికి మరో హరిత విప్లవం, నిరంతర హరిత విప్లవం ఏకైక పరిష్కారం. వ్యవసాయ ఉత్పత్తులు గానీ, పారిశ్రామిక ఉత్పత్తులు గానీ సేవా రంగ ప్రయోజనాల అభివృద్ధి గానీ దేశ సంపద పెరుగుదలలో సముచిత భాగాలలో ప్రతిబింబించవలసిన అవసరం అత్యంత ప్రధానం. ఈ నాటి ప్రపంచీకరణ ఫలితంగా ప్రపంచంలో ఏ మూలలో ఏ వస్తువు కొరతగా నున్న దాని ప్రభావం ప్రపంచ వ్యాపితం చేయడానికి ముఖ్యంగా బలహీన దేశాలలోని బలహీన వర్గాలు బలిపెట్టడానికి ధనమదం కలిగిన బహుళజాతి సంస్థలు నిద్రాహారాలు లేకుండా కృషి చేస్తున్నాయి. దీనిని తట్టుకోవడానికి దేశంలోని పాలక వర్గాలు, రాజకీయ పార్టీలు, దేశభక్తియుత జాతీయదృక్పథాన్ని ప్రదర్శించవలసియున్నది. స్వయం ఉపాధికల్పన, స్వావలంబన దేశ ఆర్థిక స్వతంత్రత లక్ష్యాలలో ఒకేమాట, ఒకేబాటలో నడవవలసిన కర్తవ్యమున్నది. ప్రధాన మంత్రిగారు క్రూడాయిల్ ధరల పెంపుదలను సమర్థిస్తూ చేసిన ప్రసంగం ఆసక్తిదాయకం. ధనవంతులు తమ ధనాన్ని పునరుత్పత్తికి భావితరాలు సంక్షేమ కార్యకర్తలకు మళ్లించాలని, ఇంధన వ్యయాన్ని గణనీయంగా తగ్గించాలని, వృథా ఖర్చులను తగ్గిస్తూ విలాసవంత వస్తువాహనాల కొనుగోలును తీవ్రంగా తగ్గించాలని చెప్పిన విషయాలన్నీ భారతీయ సంస్కృతి సాంప్రదాయాలకు ముఖ్యంగా జాతిపిత మహాత్మా గాంధీగారి ఉద్యోధనలకు పూర్తిగా అనుకూలంగా నున్నవి. అయితే ప్రధాన మంత్రిగారు నాణానికి ఒక పార్శ్వాన్ని మాత్రమే ఉల్లేఖించారు. మన ప్రభుత్వం అనుసరిస్తున్న పెట్టబడిదారీ ప్రపంచీకరణ, సరళీకరణ విధానాల ఫలితంగా కుప్పలు, కుప్పలుగా చేరిపోతున్న విదేశీ ద్రవ్యం దానిపై నియంత్రణ స్వదేశీ ప్రణాళిక బద్ధ అభివృద్ధి పథంలో ఈ విదేశీధనాన్ని ఉపయోగించు లక్ష్యాల గురించిగాని, కర్తవ్యాల గురించి గానీ మౌనముద్ర దాల్చారు. దేశంలో పెరిగిన ద్రవ్యోల్బణం లేక అధిక ధరలలో ఆహార ధాన్యాల కొరత కారణంగా పెరిగినది 6-7 శాతానికి మించినది కాదని అర్థశాస్త్రవేత్తలు విశ్లేషించి చెప్పుచున్నారు. దేశ సంపదలో కేవలం 18% వాటా కలిగిన వ్యవసాయ రంగం ధరలు పెరుగుదలకి మూల కారణమని చెప్పుకోవడం అశాస్త్రీయం. పారిశ్రామిక ఉత్పత్తులు, సేవారంగాల కార్యక్రమాలు అత్యంత ప్రధాన పాత్రను పోషిస్తున్నాయి. అందులో దేశ, విదేశీ కార్పొరేట్ సంస్థలు కలిసి కొకోల్లలుగా దేశ విదేశీ బ్యాంకుల ద్వారా పెట్టుబడులు సమకూర్చుకుని అతి ఉదారంగా నిర్వహిస్తున్న వాణిజ్య

వ్యాపార కారణంగా ధరల పెరుగుదల అదుపు లేకుండా కొనసాగుచున్నది. మన దేశ జనాభాలో 78 కోట్ల మంది రోజుకి రూ. 20లకు మించని ఆదాయంతో బ్రతుకు భారాన్ని ఈడ్చుచున్నారని అర్జున్ సేన్ గుప్తా కమిటీ ఇటీవలనే సమర్పించిన రిపోర్ట్ స్పష్టం చేస్తున్నది. వీరిలో ఎవరూ కూడా సరుకుల ధరలు పెంచి విలాస జీవితాలు అనుభవించేవారుండరు. మిగతా 30 కోట్ల మంది ప్రజలు తమ ఆదాయాలలో తరతమ తేడాలున్నప్పటికీ తాము సంపాదిస్తున్న అదనపు ఆదాయంతో విలాసవంతమైన జీవితాలు గడపడానికి ఆస్తులు సంపాదన, వాహనాల కొనుగోలు, విలాస వంతమైన జీవిత విధానాలతో మార్కెట్లను శాసిస్తున్నారు. కాబట్టి మన దేశంలో ధరల పెరుగుదల, ఆహార ఉత్పత్తుల కొరత కంటే ధనాధ్యుల అవసరాల కారణంగా ఏర్పడుతున్నట్లు కళ్ళకు కట్టినట్లే కనబడుచున్నది. దీనినుండి బయటపడాలంటే రాష్ట్ర, కేంద్ర ప్రభుత్వాలు ఇంతవరకు తీసుకున్న చర్యలు అనగా విదేశీ సరుకుల దిగుమతిపై సుంకాల తగ్గించడం, స్వదేశీ వస్తువుల ఎగుమతిపై సుంకాలు పెంచడం, బ్యాంకు రుణాలపై వడ్డీలు పెంచడం లాంటివి పరిష్కరించజాలవు. అవికూడా పారిశ్రామిక సేవా రంగాలలో ఉత్పత్తిని, ఉత్పాదకతను ఏమాత్రం తగ్గించకుండా వుండే విధంగా జాగ్రత్త పడవలసియున్నది. ఉత్పత్తి పెరుగుదల ధరల పెరుగుదలకి దివ్య ఔషధం. దేశ సంపద సృష్టికర్తలైన రైతు కూలీల ధరలు జీత భత్యాల రూపంలో పునః పంపకం అయ్యే విధంగా చట్టబద్ధమైన రాజకీయ పరమైన నిర్ణయాలను చేసి ఖచ్చితంగా అమలు పరచాలి. ద్రవ్యోల్బణం విదేశాల నుండి దిగుమతి చేయబడుతుందనే వాదన కూడా వున్నది. అదికూడా పాక్షిక సత్యం.

దేశ ప్రభుత్వం ఈ సంక్లిష్ట పరిస్థితులలో రాజకీయ సంకల్ప బలంతో అన్ని రాజకీయ పక్షాల ఏకాభిప్రాయంతో మనదేశ ఉత్పత్తి సాధనాలను సంపూర్ణంగా ఉపయోగిస్తూ ఉత్పత్తిదారులను సమన్వయం చేస్తూ క్రియాశీల చర్యలను చేపట్టక తప్పదు. అందుకు ప్రగతిశీల అభ్యుదయ శక్తులు, వ్యక్తులు ముందడుగు వేయకతప్పదు. మనకు తల మానికంగా నున్న ఒకచిన్న దేశం భూటాన్ ను దర్శించిన మన ప్రధాన మంత్రి గౌరవనీయులు మన్మోహన్ సింగ్ గారు అత్యంత ఆసక్తి దాయకమైన సత్వాన్ని వెలిబుచ్చారు. అక్కడి ప్రజలు, ప్రభుత్వము అధికారికంగా సామాన్య కుటుంబ జీవితంలో వికసించే సంతృప్తిని, సంతోషాన్ని తమ దేశ ప్రగతిని కొలమానంగా గుర్తిస్తారట. ఈ పరమ సత్యం యావత్ ప్రపంచానికి వర్తిస్తుంది. మనదేశం మరియు పాకిస్తాన్ కి కీర్తి కిరీటాన్ని సంపాదించి పెట్టిన అర్థశాస్త్రవేత్తలు అమర్త్య సేన్ మరియు కీ||శే|| మక్సూల్-ఉల్-హక్ గారలు దీనినే ఒక సిద్ధాంతంగా ఆవిష్కరించారు. మన ప్రధాని దీనిని ఆచరిస్తారని ఆశించవచ్చునా?

సరుకుల కొరత - నోట్ల ముమ్మరం: ధరల పెరుగుదల రూపంలో అల్పాదాయ

వర్గాల నిజ జీవితంలో దుర్భర దారిద్ర్యాన్ని సృష్టిస్తున్న సత్యాన్ని చూస్తున్నాం. పెట్రోలు ధరలు ఆరు మాసాల అనతి కాలంలో ఇబ్బడిముబ్బడిగా పెరిగి పోవడం కారణంగా దాని ప్రభావం అనివార్యంగా ధరల పెరుగుదలకు దారితీసిందని గౌ|| ఆర్థిక శాఖా మాత్యులు, ప్రధాన మంత్రిగారు నమ్మబలుకు తున్నారు. ద్రవ్యోల్బణం ఈనాటికి రెండంకెలకు (12 శాతం) దాటి అన్ని రకాల సరుకుల ధరల పెరుగుదల రూపంలో జనజీవితాన్ని మరింత దుర్భరం చేయడం ఆర్థిక సంక్షోభానికి ప్రబల సంకేతం. గతనాలుగు సంవత్సరాలుగా సగటు జాతీయాభివృద్ధి రేటు క్రమంగా 8-9 శాతానికి పెరిగినట్లు అగుపడినా, ఈ ధరల పెరుగుదల ఫలితంగా సంపద పంపకంలో, అనుభవంలో అత్యంత ఆశ్చర్యకర అంతరాలు ఏర్పడుతున్నవి. పేదరికం పెరిగిపోతున్నది. దీన్ని నివారించడానికి వ్యవసాయ పారిశ్రామిక, సేవా రంగాలలో ఉత్పత్తి, ఉత్పాదకతలను నిరంతరాయంగా పెంపొందించడానికి కృషిచేయడంతోపాటు స్వదేశంలో నోట్ల ముద్రణ, ధన ప్రవాహాన్ని అరికట్టడానికి కూడా కఠిన చర్యలు చేపట్టక తప్పదు. విదేశీ నిధులు డాలర్ల రూపంలో, మన ఆర్థిక రంగాలలో పెట్టుబడి రూపంలో కుప్పలు కుప్పలుగా వచ్చిపడుతుండడం ఇదివరకెన్నడూ లేని పరిణామం. ఆ డాలర్లను మార్చడానికి స్వదేశీ కరెన్సీని అధికంగా అచ్చువేయక తప్పడంలేదు. ఏది ఏమయినా జాతీయ సంపద ప్రమాణం, నోట్ల ముద్రణ వాటి చలామణి ప్రమాణాల మధ్య ఒక ఆరోగ్యకర నిష్పత్తిని ఏర్పాటుచేస్తూ దాన్ని నిలకడగా నుండే విధంగా నియంత్రించే బాధ్యత రిజర్వుబాంకు వారిపైనుంటుంది. ఈ నిష్పత్తి అపరిమితంగా పెరిగిపోతున్నట్లు అందుతున్న తాజా సమాచారం ఆశ్చర్యాన్ని కల్గిస్తున్నది. 2005 - 2008 మధ్యకాలంలో స్వదేశీ నోట్ల ముద్రణ పెరిగింది. విదేశీ ద్రవ్యం యొక్క రాబడి గూడా గణనీయంగా పెరిగింది. డాలర్లను రూపాయలుగా మార్చడానికి మరిన్ని రూపాయలు ముద్రించడం జరిగింది. పై రెండు సంవత్సరాల అనతికాలంలో సరుకుల పెరుగుదల పెద్దగా పెరగలేదు కాబట్టి అతి తక్కువ సరుకులను అతి ఎక్కువ ధనం వెంటాడే సూత్రం అక్షరాల అమలు జరిగింది. దీనికి తోడు ఇంధన ధరల పెరుగుదల అగ్నికి ఆజ్యం పోసినట్లు పరిణమిస్తున్నది. పరిస్థితి విషమించి పాలక వర్గాలకు కొరకరాని కొయ్యగా తయారైంది. అర్థశాస్త్ర వేత్తల అభిప్రాయం ప్రకారం, కేంద్ర ప్రభుత్వం వద్ద పేరుకుపోతున్న ద్రవ్య నిధులను దేశ ఆర్థిక సౌష్ఠవాన్ని సాధించే అప్పులు, వడ్డీలు తీర్చడానికి వినియోగించి యుంటే మార్కెట్లో డబ్బు చలామణి ఇంతగా పెరిగేది కాదు. దాని బదులు రాజకీయ లబ్ధి పొందే ఆశతో గ్రామీణ పేదరిక నిర్మూలన, ఉపాధి కల్పన నెపంతో ప్రతిఫలాన్ని, సంపద సృష్టికి ముడిపెట్ట కుండా ధన ప్రవాహాన్ని నిర్వహించడం కూడా జరుగుతున్నది. ద్రవ్య చలామణికి తగిన సరుకుల ఉత్పత్తి పెరగని కారణంగా ధరల పెరుగుదల ఆర్థిక అసమానతలను మరింత బాధాకరంగా పెంచేస్తున్నది. ఆర్థిక ద్రవ్య విధానాల నిర్వహణ బాధ్యులు తమ బాధ్యతను పూర్తిగా, ఆర్థిక సమతుల్యాన్ని సాధించే లక్ష్యంతో నిర్వహించడం తక్షణ అవసరం.

ధరల పెరుగుదల ప్రహసనాన్ని ఒక అర్థశాస్త్రవేత్త ఎస్.ఎస్. బాగయ్ గారు ఆశ్చర్యకర వాస్తవాలను కండ్లకు కట్టినట్లు చూపెడుతున్నారు. 1947 నుండి ఈనాటి వరకు భారత దేశ సగటు జాతీయఉత్పత్తి 15 రెట్లు పెరిగితే నోట్ల చలామణి ఇదే కాలంలో ఘోరంగా 462 రెట్లు పెరిగింది. దీని ఫలితంగా ధరల పెరుగుదల 51 రెట్లు పెరిగింది. రూపాయి విలువ 98 శాతానికి పడిపోయింది. 1980కి పూర్వం గత శతాబ్దికాలంలో రూపాయలలో ధనం క్రమంగా 12382 కోట్లకు పెరిగింది. కాని 1980 తర్వాతి 28 సంవత్సరాల అనతికాలంలో ఈ ధనం 602706 కోట్లకు చేరుకున్నది. 1857-1939 మధ్య 82 సంవత్సరాల బ్రిటీష్ వారి కాలంలో ధరల పెరుగుదల కేవలం 3 రెట్లు పెరిగింది. ప్రపంచీకరణ, సరళీ కరణ యుగారంభంలో ఒక అభివృద్ధి చెందుతున్న భారతదేశ ఆర్థిక స్థితిగతులు ఇంతగా తమ సమతుల్యాన్ని కోల్పోవడం ఘోరం. అర్థశాస్త్రవేత్తలు శక్తి సామర్థ్యాలకు ఒక గొప్ప సవాలు.

